

LOVE STORY?

Hát igen. Így kezdődött. A kollégiumi könyvtárból eltűnt a szeptemberi Nagyvilág. Senki sem tudta, hogy kinél van. Kézről-kézre járt. Nem tartózkodhatok egy rosszindulatu megjegyzéstől: ilyen se volt még!

Közben hírek érkeztek. Egy budapesti felsőfoku intézmény fiukollégiumában a Love Story elolvasása után az eddig menő fejnek mondott műszaki érdeklődésű ifjú emberek könnyes szemekkel rohantak egymáshoz lelki panaszukat megbeszélni.

Szegedi Gépipari Technikum. Egy lelkes kollegina mesélte: "Képzeld, járok be irodalomórára, most a tanárnő a Love Story-t veszi a gyerekekkel. Hát nem klassz?"

Ez a divat. Téli különszám Riport Gyarmati Andreával. "S mondd Andrea, mit olvasol most?" Andrea is a Love Story-t olvassa.

Ez volt a végső lökés. Ha Andrea is olvassa, ha neki kevés idejéből futja erre a regényre, akkor már én is elolvasom. Most, decemberben el is olvastam. Csalódtam magamban. Nem könnyeztem és nem is lelkesedtem. De ez a legkevesebb. Csalódtam irodalmi érzékemben. Állítólag volt. Nem győztek meg sem a fent felsorolt tények, sem az, hogy az amerikai könyvpiacra 15 milliónál több példányban kelt el Segal könyve. Untam, s néha kacarásztam rajta. Ebből következően rájöttem arra, hogy csalódnom kellett érzelmi életemben is. Nem sirtam, bár Segal professzor maga is sirt könyvén. Azonkívül nem hatott rám az a magyarázat sem, amit az amerikai szociológusok adtak a Love Story-ról. Az ifjúság

kiábrándult a pornográf irodalomból, a szerelem sex-központoságából és a Love Story népszerűsége a tiszta érzések utáni vágy kifejeződésére mutat az ifjúság körében. Igaz, én nem tartozom a nyugati ifjúsághoz, nem olvastam pornográf könyvek tömkelegét, ennek ellenére vannak a szerelemben elvárásaim. Hogy nem ilyenek, az biztos. Tehát nem vágnék a tiszta érzések után? Ezek után elképzelhető. Hogy etikai érzésem sekélyes, az is mutatta, hogy néha bizony kinevettem a hősöket. Például Jenny és Oliver nagy megismerkedési jelenetét a könyvtárban:

Oliver: "Zene 201? Ez nem továbbképzősöknek van?"

Jenny: Bólintott, és nem valami ügyesen leplezte büszkeségét.

- Renaissance polifónia.

- Mi az a polifónia?

- Semmi sexi Fiuka."

Az állandó fiukázás is idegesített, amit valószínűleg Salinger-től tanult még Erich Segal. Ez se valami normális dolog, hogy ilyenre felfigyelek.

Hiába, szép a diákszerelem. Főleg Amerikában. Nálunk is szép. De a Love Story-tól valahogy különbözik. S hál' istennek még nem népbetegség a leukémia!

Miért akkor ezen annyit töprengeni? Jövőre már ugyis elfelejtik, legalábbis nálunk /mert mi erre hajlamosak vagyunk/ Segal remekművét. Hacsak, nem jelentkezik ujjabbal. Bár erről biztos értesüléseim vannak. Segal professzor új regényre egyelőre még nem szánja el magát, mert nem akar olvasóinak csalódást okozni. Az a terve, hogy egy évre visszavonul stúdiumaihoz, nyelveket tanulni. /Ezeket a biztos értesüléseket a Nők Lapja című jelentős hetilapból merítettem./

Egyet azért ne felejtsünk el. Ezért hajlandó vagyok meg-
bocsátani Erich Segal-nak a Love Story miatt. Ő írta a
Sárga tengeralattjáró című Beatles-film forgatókönyvét.

Szöke Katalin

